

NEKROLÓG

A Szépirodalmi Figyelő szerkesztősége megrendülten értesült Prágai Tamás halálhíréről, aki 48. életévében távozott közülünk. Korábbi szerkesztőtársunktól, barátunktól itt búcsúzunk.

MONDATFÉLÉK PRÁGAI TAMÁSHOZ

Pár éve a Máramarosszigetre vezető 18-as út mentén ültünk egy csárdában, miccset ettünk, te söröztél, én gyógylimonádét ittam, és arra vártunk, hogy Szondi Gyuriék valahogy visszajöjjenek a Kakastaréjról. Ekkor már több éve, talán tíz is elmúlt, hogy elhívtál a Centrálba, vegyek részt az Immun Csoport esti szeánszán, ahol végül nem történt semmi pár pohár bor elfogyasztásán kívül, de mindenesetre ott ültünk először hosszabban egy asztalnál. Aztán valamikor 2004-ben – éppen a Kortársnál (is) szerkesztő voltál – behívtál a Bajza utcai szerkesztőségbe megbeszélni egy tanulmányt. Feszengés, körülményeskedés és mindenféle fennhéjzás nélkül mutattál rá a hibákra, majd mondtad el, miként is dolgozzam át a szöveget. Egy fél év múlva egyik délután azzal hívtál fel, titkárságvezető kellene a Napkútnak/Napúttnak, nem állnék-e be ideig-óráig, aztán úgyis alakul tovább a dolog. Alakult. Itt lettünk először szerkesztőtársak, kollégák. Azóta is, mindvégig.

Jól emlékszem, bejöttél a szerkesztőségbe, oldaladon a táskáddal, azzal a mindig kicsit ironikus mosollyal a szád szegletében, és máris átalakult a hangulat, bármilyen volt is azelőtt. Valahogy hozzátartoztál a szerkesztőséghez, voltaképpen mindegyikhez, ahol ténylegesen megfordultam. Látlak a Napútban, a Kortársban, és látlak a Szépirodalmi Figyelőnél is. Pedig te elvonultál egy idő után, mondhatnám azt is, kivonultál. Nem látványosan, nem hangsúlyozva ezt, csak egyszerűen és természetesen kiszálltál. Kiszálltál, de mindig jelen voltál, a háttérből, egy-egy írással, mondattal, néha egy e-maillal vagy telefonnal. Erről beszéltél nekem a Máramarosszigetre vezető 18-as út mentén a csárdában, egy sör és egy limonádé mellett. A szőlőről, a földről,

az állatokról, a harmóniáról. Pázmándról, a dűlőről, a szomszédokról. Minden természetes volt és egyértelmű. „Talán a kert. Talán / az volna jó: körték, aranyló dáliák / közt egy csordultig hamis, de másik élet” – írtad korábban és mondtad akkor ott a Kakastaréj alatt. Hogy miként volt hamis, nem tudom, csak sejtem, de másik volt, más magatartás részedről, melyet csak tisztelni lehetett.

Nem tudok rólad, csak hozzád tudok beszélni, Tamás. Mint legutóbb is, egy pohár bor mellett a könyvesbolt megnyitója után. Ott mosolyogtunk halkán a sarokban mindvégig, miközben zajlott a megnyitó, aztán a szemközti kocsmában megbeszéltük az eltelt évet, hónapokat, napokat, nőt, gyereket, földet. Ami fontos. Nem rólad akarok beszélni, azt majd megteszik mások, jobban, szebben, értőbben. Csak hozzád tudok beszélni, és az engem körülvevő némaság most megrettent kicsit.

Esetlenek ezek a szavak, Tamás, alig akarnak mondatokká válni, pedig sokszor, sok helyen tanítottál. És mindig úgy váltunk el, hogy majd beszélünk. Most sem tudok mást mondani. Hiszem, hogy majd beszélünk, és addig is, Isten Veled!

Vincze Ferenc